

Срђан Мршић

НЕГДЈЕ ПРЕД ЗОРУ

У НОВОЈ БОСАНСКОЈ КАФАНИ

Пијемо пето пиво, сједимо и шутимо.
Немамо никаквих амбиција да бисмо разговарали.
Више нас не занима фудбал,
не интересује нас ко издаје нови албум,
политика у свијету нас не занима...
Према женама немамо афинитета, одавно;
о сексу никада нисмо ни причали.
Паре нас не дотичу (ми њих још мање).
Позитивне енергије смо се одrekli,
поносимо се тиме (индиректно).
Једни друге више не занимамо,
и тиме се поносимо (углавном).
Ни сами себе више не разумијемо;
препоносни смо да бисмо се и поносили.
Свеједно нам је и за године које лете,
да ли је ноћ или можда дан, четвртак или недјеља,
и који је, уопште, датум...

А живот?
Е, њега заболе за нас.

МОЈА ГОЛГОТА

Вратио сам се на Голготу
Стајао сам на самом врху
Око себе посматрао Содому и Гомору

Вјетар ми се играо са косом и
Доносио мирис крви и зноја
Са оштрих челичних мачева и сјекира
Што стајаше на једној гомили

Неки Римљани су донијели шах и карте
Да прекрате чекање
Ждерали су квалитетно полукрваво месо
Комадали га гладним вилицама
Жене су расплеле косе и тихо пјевале неке тужбалице
О роси у трави, о слави живота и страху од смрти
Њихове сузне очи су гасиле сунце на хоризонту
Њихове чврсте груди бијелиле су се у сумраку човјечанства

Искрен да будем
Мене је најмање интересовао онај што је три дана издисао
На дрвеном крсту изнад мене

Боже, опрости ми,
Имао сам и својих проблема

НЕГДЈЕ ПРЕД ЗОРУ

Треба ми неко поред мене
Било ко
Свеједно
Може мушкарац...
Може жена...
Може и дијете...
Са мушкарцем ћу причати о женама
Са женама правити се мушкарац
Са дјететом бити оно што јесам